

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

IO·FRO=

BENIVS LECTO-
RI S. D.

HABES iterū Moriae enco-
miū, pro castigatissimo ca-
stigatus, unā cū Listrj cōmen-
tarijs, & alijs complusculis libel-
lis, non minus eruditis q̃ festi-
uis: quorum catalogum proxi-
ma mox indicabit pagella. Be-
ne uale.

APVD INCLYTAM BA-
SILEAM M. D. XIX.

IN HOC OPE

R E C O N T E N T A.

LVDVS L. Annaei senecæ, De morte
Claudij Cæsaris, nuper in Germania re-
pertus, cum Scholijs Beati Rhenani.

SYNESIVS Cyrenensis de laudibus
caluitij, Ioanne Phœa Britanno interpre-
te, cum scholijs Beati Rhenani.

ERASMI ROTERODAMI Moria-
encomium, cum commentarijs Gerhardi
Liftrij, trium linguarum periti.

EPISTOLA apologetica Erasmi Ro-
terodami, ad Martinū Dorpiū thelogū.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

BEATVS RHENANVS MARTINO ERGERINO
SELESTADIENSIVM PAROCHO, VI/
RO CLARISSIMO, S. D. P.

IBELLVM, Synesij Cyrenēsis
de laudibus Caluicij, quē in Ita-
lia Cuno praeceptor olim meus
ex antigrafo non satis castiga-
to descripserat, uisum est tandē
utcunq; mutilum & lacerum in
publicū extrudere, ne tam mire
lepidō opusculo studiosos diu-
tius frauderemus. Quod quidē
non aliam ob causam haecenus facere distulimus, q̄ quod
sperabamus, aut Græci exēplaris copiam nobis fieri, aut cer-
te exemplū alicunde minus mēdosum. Id si contigisset, uel
ipsi uertissemus denuo, uel hanc Phreanam tralationē, quā
exscribentium incuria deprauatam mutilatamq; esse pla-
nē persuasum habemus, recognoscēdo castigassemus. Is em̄
Ioannes Phrea quod non sine publico Britāniæ, q̄ nūc An-
gliā uocant, honore dixerim, utranq; linguam egregie per-
calluit, bonas literas summa cū laude nō paucos annos, idq;
in Italia professus. Porro hoc Caluicij encomium pauculis
scholijs à nobis expositū, tibi Martine humanissime nō ab-
re dicauius. Cum enim adeo comatus sis, ut Myconius ut
deri possis, cui dubium, quin tā præclarū caluicij patronū
Synesium,

Synesiū cupide sis arcteq; complexurus. Qui hoc tibi præstabit, ut uel leuius feras, si hæcenus uulgi secutus opinionē caluiciū inter mala posuisti, uel hoc felicior sis tuo bono quo plenius cognoris. Quod si minus effecerit, ut te deleat caluitium, certe tanti uiri festiuissima doctrina, simul & doctissima festiuitate delectaberis. Ad hūc modū lusit philosophus & idē episcopus. Atq; hic demū iocus est erudito grauiq; uiro dignus. Nūc ridiculi sumus, etiā cum seria scribimus. Faceri nō sumus. Quod si quando iocari uolumus, Camelum saltare dices, ut est in prouerbio. Et aut obscœna producimus, quod genus sunt infacetissime Pogŷ Facetiæ, aut stulta. Bene Vale. Basileæ. Pridie Calēdas Aprilis.

AN. M. D. XV.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΔΑΙ

Συνέσιος ἐπίσκοπος ἐκ πτολεμαίδος πενταπόλεως ὅτι ὦν λιβύης διβαίδος, φιλόσοφος ἦν ἱερατικῶν γενόμενος, ἔγραφε βιβλία διάφορα γραμματικά τε καὶ φιλόσοφα, καὶ λόγους βασιλικούς πάντη γυρικούς ἢ ἐπιδητικούς, ἐγκώμιον τε φάλακρας, καὶ πρὶ προνοίας λόγον θαυμάσιον, ἐλλωρικὸν χαρακτῆρι, καὶ ἄλλα πλεῖστα, καὶ διάφορα βιβλία σωέταξε, καὶ τὰς θαυματομένας ἐπισολάς.

EX SVIDAE COLLECTANEIS

Synesius è Ptolomaide Pentapoli oriūds. Thebaidos quæ in Aphrica est, episcopus, cū iā Philosophus, sacris esset iniciatus, scripsit uarios libros, cū grāmaticos, tū philosophicos, & oratiōes ad principes laudatoriŷ seu demōstratiui generis, ac caluiciŷ encomiū, necnō admirandā de prouidētia orationē, idq; Græco stilo. Præterea multos alios libros cōposuit, ac epistolas ingenŷ & eruditionis plenas.

IOAN

IOANNES PHREA ANGLVS N. S. P. D.

Volent qui in librorum interpretatione, prima sui ingenij pericula faciunt, eos libros latino sermone absolvere, qui minus in se difficultatis habent. Deinde cum die ipsa, tum frequenti exercitatione, ingenij vires, dicendiq; facultas adaueta fuerit, ad altiora, maioraq; se conuertere. Nos uero & si non nullis persuasi rationibus, quas nunc consulto praeterire libet, conuersum ordinem magis ad doctrinam conducere arbitramur: ea tamen modestia hanc nostram defensamus opinio-
nem, ut neq; mihi ipsi arrogare, neq; quod secus alij senserint, id iurio illis dare uelim. Suis enim quisq; in rebus, quid magis, quidue minus sibi conducatur, explorator est, & iudex optimus. Itaq; mihi in hoc a reliquis dissentienti, a Synesio summo philosopho, autoreq; grauissimo, interpretationis initium auspicari placuit. Quos autem hic scripsit libros, tot ac tantis obstructi sunt difficultatibus, ut haud sciam siqua alia apud Graecos extent uolumina, quae cum his, aut sententiarum perplexitate, aut obscuritate uerborum ausim conferre. Cuius profecto rei argumentum est nō mediocre qd' in tāto numero interpretū, quos nostra, quosue prior aetas uidit, ne mo unq; inuentus sit, quod sciam, qui huius auctoris opus aliquod attigerit. Potius igitur q̄ tanta uiri doctrina nostris hominibus incognita permaneat, faciendum duximus, ut saltem eam orationem quā de Caluicij laudibus scripsit, nostro exili sermone Latinis legendam traderemus. In hoc argumento adeo est hic auctor copiosus & affluens, ut uel ex hac unica oratione illam asseras, & summum philosophum, & oratorem fuisse grauissimum. Non enim argumentis uulgaribus, nec a superficie rerum sumptis utitur, sed confirmationes, confutationesq; firmissimas & ab ipsis naturae uisceribus eductas, in medium adducit. Hanc uero nostram lucubratiunculam, qualis qualis est, tuo clarissimo nomini libenter dedicamus (nam quid æquius est, q̄ literarum & doctrinae monumenta illi deferre, qui de literatis hominibus optime meruit?) quo meae incredibilis erga te pietatis, & tuorum item in me innumerabiliū meritorum testis sit, & pignus perpetuum. Quem si tuo probatissimo iudicio probatum iri intellexero, efficies ut ad reliqua tuo nomine persequenda simus alacriores.

Vale.

BEATI

BEATI RHENANI

IN CALVICII ENCOMIUM SYNESII
CYRENENSIS, SCHOLIA.

Dion.) Dionem hanc cognomen, ut Chrysostomus, rhetorem & philosophum fuisse, Suidas testatur: qui pelle leonis amictus, solitus fuerit in publicum procedere: nimirum ut cunctis maiori uenerationi foret. Per multam autem aetatem Traiano Caesari familiaris adeo fuit, ut in regio curru cum illo simul ueheretur. Scripsit, an mundus sit corruptibilis, encomium Heraculis, pro Platone contra Homerum libros quatuor, de uirtutibus Alexandri libros decem, & hanc orationem de laudibus comae, quam apud Germanos exulas (ut putato) composuit. Nam sub Domidano cum philosophi passim Romae prosci-

SYNESII CYRENENSIS
de laudibus Caluicij oratio,
Io. Phrea Britanno interprete.

DION aurea praedit lingua, librum de comae laudibus scripsit, adeo luculentum, ut necesse sit uirum caluum ob sermonis dignitatem rubore affici. Cum natura enim conspirationem fecit eius oratio: quippe naturae quodam impetu omnes pulchritudinem appetimus, ad pulchritudinem uero coma, quam nobis natura a pueritia fecit domesticam, non mediocriter conducit. Haec ubi defluere coepit, cordi diros ictus infert, tunc me grauiora pressum arbitrabar, quam Athenienses ab Archidamo in

berentur ad Gerthas sua sponte se contulit (ut Philostratus in Sophistis autor est) ubi licet plantare arbores, quo uictum acquireret, & agros fodere, necnon balneis & hortis irrigandis aquam haurire cogeretur, tamen studiorum non fuit oblitus. *ἐὐκένωρ δὲ καὶ σκάπῳ, καὶ ἐπαπλῶν βαλανείοις, καὶ κήποις, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὑπὲρ προφῆς ἐργαζόμενος, τοὶ ἀπὸ δ' ἄλλων οὐκ ἡμέλει.* Commendatur eodem libro multis nominibus a Philostrato. Ab Archidamo Athenienses grauiter afflixisse, ut id ostendere potest, quod Archidamicum bellum in uulgi sermonem apud ueteres abiit, quoties de crudeli saeuoque bello loquerentur. f. Euboen

'Euboensium, quos Homeri carmen.) Hoc uidelicet, *ἃ μ' ἄβαντες ἐπὶ νῆσσοι ὅπι δὲ κομῶντες*. i. Atq; capillato occipiti subeūt quoque Abantes. Est apud Homerum in Catalogo nauium. Euboea autem etiā Abantis dicta fuit, uelut indicat Stephanus Hesiodū allegās. Meminit horum Euboensū Philostrat⁹ in Heroicis, ubi sic inquit de Græcis in Agamēnone, q; Menelaū qd' comitat⁹ esset, nō reprehēderint. *οὐ γὰρ τὴν ἀπ' εὐβοίας ἡκόντας ἐτῶ θαζομ, καὶ τοὶ γελοῖως κομῶντας*, id est, Neq; em̄ eos, q; ex Euboea uenerant, Græci increpabāt, q̄uis ridicule comatos. Dicit autē Synesius, Euboensem se uideri, qd' hæc gēs in occipiti tantū comā gestaret, & qui calui sunt in posteriori capitis parte nō nihil capillorū habe

mo in sectiōe arborū Acarnanū. Mox uideor esse un⁹ inertū Euboensū, quos Homeri carmē ait retrocomantes ad Troiā isse militatū. Inter hæc fatis increpitans (ut fautor quidā Epicuri) aiebā quisnā locus prouidētiae relictus esset, postquā singulis hominibus præter dignitatem eueniūt omnia. Et quid sceleris cōmisi ego, ut foeminis uiderer tā insuauis. Qd' si uicinis duntaxat mulierculis essem cōtemptui, nihil mihi suboriretur molestiæ, qui Venerē meā adeo cohibeo, ut ipso cū Bellerophōte pudicitia ausim contendere. Verū mater & sorores aiunt comā nonnihil pulchritudinis esse. Quod clarum efficit quondam Parysatis, quæ Artaxerxem regē amare desint, uisa speciosa Cyri forma.

Verum de calamitate cogitans, rationē contra pugnacem affectionem instruxi, quā paulatim cedēte melius habere cœpi. Nam

ant, cum synēpserit prorsus sit nudū.

Vt fautor quidā Epicuri.) Epicur⁹ em̄ negauit dei prouidētia mundū regere. Nā dicere solebat, qd' beatū atq; immortale est, neq; ipsum negotia habet, neq; aliq; præbet. Bellerophōte) Antea Proeti regis uxor, Bellerophontē hospitio susceptū, cum Argos relinquere propter occisum Bellerū coact⁹ esset, ad stuprū sollicitauit, is quod castus esset, ne hospitii faceret iniuriā, hoc flagitiū committere recusauit.

Hoc ab Homero Iliados. 3. narrat elegātissime. De Iolippo consimile exēplū in arcanis literis continet. Parysatis) Parysatis Cyri filia fuit, & Artaxerxis mater. Aut. Plut.

Aduersus

aduersus

Aduersus duos, ne Hercules.) Molionidæ per insidias quondā adorti sunt Herculem, qui hominū multitudi-
tine territus, fugā arripuit. Hinc natū prouerbiū,

μηδ' ἱσθαλῆς πρὸς δύο, id est, Ne Hercules quidē aduer-
sus duos. Suidas per Molionidas
Creton & Eury-
tum intelligit, Ne
ptuni & Molionæ
filios, quos duos
in olympico certa-
mine Hercules p-
strauerit. Caterū
Olympiade pxi-
mia, cum duobus
quibusdam dimi-
cans, superat⁹ est.
Vnde prouerbiū
ortum. Et nisi Io-
leus) Hercules Hy-
dram, & cancrum
quendā immanē,
qui e mari exilue-
rat, simul expu-
gare tentans, pla-
ne uictus erat, nisi
hunc accurrēs Io-
laus nepos adiu-
uisset, q recisa hy-
dræ capita flāmis
exussit. Meminit
huius Lucian⁹ in
amoribus, Διάδο-
χοι ἔρωτες ἀλλή-
λων, ἢ πρὶν ἢ λῆ-
ξει τὸν προτέρου
ἀρχοῦντα δεύτεροι,

aduerfus duos, ne Hercules
quidē satis uiriū habuit, qui
Molionidas ex insidijs irru-
entes nō sustinuit, & nisi Io-
leus succurrisset cōtra hydrā,
cui adiumēto cācer erat, Her-
cules ipse succubisset. Ego
cū non haberē Ioleū, iussus
sum Dioni cedere. Postquā
uero ipse me cū ratione iun-
go, cogitōq; caluorum opti-
mus es, & uideris esse uir for-
tis, qui calamitates p nihilo
ducas, sed & in cōuiuio cum
de frontibus fit inquisitio, te
ipsum quasi honestæ rei in-
dulgēs manifestas, orationē
sustinui Dionis, inq; Pisa, ut
aiunt, animū præparauī. Et
quēadmodū Vlysses erga
ancillarū cōtumeliā pmāsit
instupidus, ita & erga affe-
ctiones & Dionē, me gerere
cōtendā. Itaq; orationē Dio-
nis festiuā & prolixam, quæ

κἀρῆνα λῶνα ἅτῃς παλιν ἄνδρῶς, ὅδρα
πολυπλοκάπτρα, μηδ' ἰολεῶν βοηθῶν
ἔχαμ δυνάμεινα, πρὶν ὅν σβέννυ-
ται πῦρ, id est, Sic sibi inuicem amo-

res succedunt, ut
anteq; priores dei-
fināt, incipiāt alij
pinde ac hydræ il-
lius rediuiuæ no-
dosa atq; implici-
ta capita, quib⁹ ni-
hil opis Iolaus at-
tulerit. Ignis enim
igni nequaquā ex-
tinguit. Huius hi-
storiæ Plato q; meminit in Euthy-
demo, sed ἀλλήτω-
ρικῶς. Inq; Pisa)
puerbio hoc, Ani-
mū in Pisa præpa-
rare, cōmode lice-
bit uti, quoties in
præsenti discrimi-
ne uel re iātam ag-
grediunda, fortē
lumen dū animū
esse monebimus.
Apud Pisam ago-
nes olympici fie-
bāt, & μονομαχίαι
hoc est, singularia
certamia. Quod
Plutarchus Sym-
posiacō quinto te-
statur. Et quem
admodū Vlysses)
Narrat Homer⁹ in
uicesimo odyssæ,
q; patiēter Vlysses
ancillarū petulan-
tiam

tiam tulerit, postli-
minio domum re-
Oratio uersus. Nā hæc cū
Dionis procis lusitabant,
le laudi γέλωτα καὶ εὐφρο-
bus cor σάωλω πρὸς ἔχουσαι.
mae. Sic enim seipsum

ibi solatur, cū iam
animus in ultionē
procliuior esset. τέ-
Τλαθι δὴ κερὰ δ' ἴκ, καὶ
κῶν κερὰ ὅλ' οὐ ποτ'
ἔτλη, id ē, Suffer,
& hæc, his nā pas-
sus maiora fuisti.

Postea q̃ prima)
Sic incipit Dio-
nis oratio, qua co-
mam laudauit.

Lacedæmonij.)
Apd̃ Lacedæmo-
nios sic se cōsuetu-
do habet, ut q̃ties
adire periculū ani-
mæ uelint, tunc co-
mā peccāt. Autor
Herod. i septimo.

Hoc tamē cōmu-
ne.) Nā id crebrū
est apud Ho. ἑλί-
κωπες ἄχαιοί, hoc
est, Græci nigris
oculis præditi. q̃/
uis ἑλίκωψ si ab
ἑλίωσιν deriuetur,
potius in eū cōpe-
tat, q̃ subinde huc
& illuc oculos mo-
uet, qd̃ astuti face-
re solēt. A coma
omnes) Sic Melea-

grum

ante oculos semper uersatur, ut ne obliuisci
quidē cupiā, recitabo. Postea q̃ prima luce
surrexissem, & p̃ more salutasssem deos, reli-
quū fuit mihi comæ curandæ operā impen-
dere. Etenim cū essem imbecilliori corpore,
aliquādiu fuit neglecta implicitaq̃, ut ouīū
lanæ, imò magis implicita quo nostra leuior
& subtilior. Erat igit̃ uisu agrestis, quæ sine
euulsione extricari nō potuit. Ita cōdescen-
di laudes recensere eorū, qui comæ indulgēt.
Qui id nō faciunt, ignaui dicūtur. Deinde di-
cit de calamistratis, q̃ calamū i coma gestāt,
ut cū ociū det̃, discriminēt: quicq̃ humi dor-
miunt, capita ligno fulciētes, ne terrā contin-
gant, unde magis nitori capillorū consulant
q̃ dulcedini somni. Somnus facit tardos
& incautos: capilli uidentur eos facere pul-
chros & terribiles. Lacedæmonij in hac re
nō fuerunt postremi: qui cū soli tercentū ex-
pectarent regē Dariū ad atrox præliū, inter-
rea in cōponenda cæsarie occupati erāt. Ho-
merus plurimā diligentia & laudē adhibet
in hac re, quoties nominat Græcos: nō enim
tā sæpe laudat oculos, & hinc pulchritudinē
sumendā heroum, q̃ capillorū. Et si Agamē-
nonē laudat nigros oculos habentē, hoc ta-
men cōmune cū cæteris Græcis habet, uerū
comā eius specialiter, sicut à coma omnes he-

roas

grum in Catalogo nauū flauū ap-
pellat, δάνε ἢ ξανθὸς μελέαγος,
obiit flauus Meleager. Achillē Pe-
lidē) Hunc Homerus flaua coma fu-
isse præditū edo-

cet in primo Iliad-
os, cū inquit, ὅ
δ' ὀπιθεμ, ξανθὸς ἢ
κόμης ἐλε πηλέων
τα. Significat autē
Palladē cū e coelo
descendisset, Iuno
nis mora precib⁹,
a tergo Achillis
astitisse, & flauam
illius comā manu
prehēdisse. Memi-
nit & paulo post
huius Homericī
versiculi Synesi⁹.
De Achillis coma
sic Philostratus in
Heroicis, πλὴν μὲν
δὴ κόμην, ἀμφιλα-
φῇ αὐτῷ φησιν εἶ-
ναι, ὅτι χρυσὸν ὑδῖον
ἢ χρυσὸν ἢ χρυσῶ
ἢ χρυσῶν, ὅτι πῶς
κινεῖται αὐτῷ
ἢ ἀνεμος ἢ αὐτός. t.
Caesariē ipsi dēsa
esse aiūt, aspēctu-
q̃ iucūdiore q̃ est
aurū, ac bellā quā
cūq̃ in grē, aut ut
cūq̃ uel uet⁹, uel
ipse hāc moueat.

Menelaū flauū)
Passim id apud Homerū obuiū est,
ξανθὸς μελέαγος. i. flauus Menela-
us. Philostratus in Heroicis. κομᾶν
ἢ τῇ μύελειω μελακιδῶς φησιν.
ἔπει ἢ ἠσώστη ἐκόμα, ἐν γυνώσκων

αὐτῷ τῷ ἀχαιοῦ ἐπιχωρίῳ. i.
Menelaū autē instar adulescentis co-
matum esse ferunt, ac qm Spartanis
tū capillorū usus erat ignoscere Gra-

roas laudat, Achillē Pelidē
flaua coma præditū, Mene-
laum flauū appellat, Hecto-
ris ceruleā. Et Euphorbi ex-
pirātis Troiani nihil præter
comam deflet, dicens: Nym-
pharū similes madefiūt san-
guine crines Cincinni, quo-
rū argēto nodātur & auro.
Vlysem honestatū à Palla-
de ait. Huic ferrugineos de-
dit gestare capillos. Videtur
igit Homero uirorū q̃ fœ-
minarū ornatus capillorum
decere magis. In laudibus
nāq̃ dearū alijs utitur parti-
bus, aureā Venerē. Iunonē
bouinis oculis, argēteis pedi-
bus Thetidem, Iouis in pri-
mis laudat comā, ambrosiā

Menelaū flauū)

cos, illi patriæ mo-
rem obseruāt.
Et Euphorbi) Ho-
merū Iliados. p. q̃
loco refert Eu-
phorbū Troianū
a Menelao fuisse
interfectū, his car-
minibus de capil-
lis Euphorbi me-
minit. Αἵματι
οἱ δ' εὐόντο κόμας
χρῆταισι ὁμοῖαι.
πλοχμοῖσ' οἱ χρυσῶ
τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφί-
κοντο. quæ sic uer-
tit interpres, Nym-
pharū similes ma-
defiunt sanguine
crines Cincinni,
quorū argēto no-
dant & auro. Phi-
lostratus in Heroi-
cis hunc aurea co-
ma præditū fuisse
refert. Auream
Venerē.) Sic Ho-
merus Iliados. Ε.
προσέφη χρυσῶν
ἀφροδίτῃ. i. alio-
nominās cutus est aureā Ve-
nerē. Iunonē bouinis oculis.) βοῶ-
πις πότνια Ἥρη. i. bouinis oculis præ-
dita dea Iuno. Crebrū id est apd Ho-
merū. Argēteis pedib⁹) ἀργυροπόδια
Θέτις, Argentipes Thetis. Apd Ho-
merū pri. Iliados, & alibi. Iouis in
f 3 primis

primis laudāt co/
mam) Est Iliados
primo, Αμβρόσιαι
δ' ἄρα χαῖται ἐπὺ
ξώσαντο ἄνακτος.

Me fore Trasymachū erubescere) Apud Platonē in primo de Rep. Thrasy-mach⁹ magis animose q̄ doctē disputās, iusticiā malis annumerat, iniusticiā uero de bonorū grege esse cōtendit, quē Socrates tandem ad cōtradictionē & ruborē pertraxit, id quod testat̄ his uerbis, ὁ δ' ἡδρασύμαχος, ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥαδίως λέγω, ἀλλ' ἐλκόμηνος ἐμὸν γίγνεται, μετὰ ἰδρυτοῦ δαυμασθῶσόν, ἅτε καὶ δέξασθαι οὐκ ἐτόλμα. Ἐξιδὼν ἐγὼ πρότερον ὅτι οὕτω, δρασύμαχος ἐβουλεύοντο, hoc est, Trasymachus qui dem hęc om̄ia sic habere falsus est, non tam facile, q̄ ego nunc loquor, sed uix & adact⁹, nō sine mirifico sudore, perinde ac si

estas

nominās, Ambrosiamq; ergo ille comā rex usq; mouebat. At ego his auditis, nō uanus augur præsagiebā, me fore Trasymachum erubescere. Verū hęc animi pturbatio parū me cepit, cū uideā Dionis orationē dicendo qdē grauē, sed re ipsa modicā. Quod si caluiciē instituisset laudare, maiorē utiq; de se expectationē fecisset: nā si in re tenui est copiosus, qualē in copiosa censerēs? Habēs em̄ comā & artē, se induxit ut de comæ laudib⁹ differeret, forte is est qui calamū intextū habuit comæ, qui calamo hanc orationem scripsit. Cū ergo ego causam habeā præstantiorem, licet artē Dionis inferiorē, cur non accingar in causa mea, ut caluos laudē, capillatos opprobrio afficiā? Mihi aut̄ exordienti non altū uehemēsq; procemiū placet, quo genere cōtentiones oratorū nō aliter q̄ triremes telis ipsis muniunt̄, neq; more canentiū, qui fauoris gratia emerendi ante legitimū certamē chordas percurrūt. POSTEAQVAM PRIMA LVCE SVRREXISSEM. ut supra. Nō laudat comatos, quos deberet. Grauis oratoris est nūc demulcere, nūc uero demulctos obstupefacere. Ego aut̄ & si in rerū peritia nō sim postremus, dicendi tamē artē nō exerceo, sed plātandi & feras capiēdi artē mihi præstitui, ligonibus igif & iaculis p calamis

testas fuisset. Tum uidi ego, qđ ante nuncq̃, rubore suffundi Trasymachū. A Dorio in Phrygiū.) Tonus em̃ Phrygi⁹ est cōcitator, quo Timotheus music⁹ Alexandrū ad arma capessēda saepe incitauit. Dorius, remissior. Quoniam ipsa mortuū donauit.) Describit Homerus Iliados penultimo, qđ magnifice, qđ religiose iusta Patroclo, duodecī Troianis adolescētib⁹ mactatis, Achilles exoluerit, rogoq̃ comam abrasam iniecerit, sic canens.

Στάς ἀπ' ἀνέυθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείραρχαί τιν, τὴν ῥα αὐρὰ χρῶν ἤλαμψέ φετ' ἡλεθόωσαρ.

Οχθήσας δ' ἄρα εἰπερὶ δ' ὦρ' ἐπὶ οἱ νόπα πόντορ.

Σπῆρχει ἄλλως σείγε πατὴρ ἡρῆσαρ πυλευς, κῆσέ με κοήσαντα φίλιν ἐς πατρίδα γαῖαν, Σοίτε κόμην κείραν, ῥέξαν δ' ἱερὴν

lamis, tritī sūt digiti, nec em̃ à patrio mōre degeneres erimus. Nec exordiū uideor rotundis uerbis p̃loqui, sed iuxta patriū morem placet nuda oratione uti. Rebus adiutus in praeliū descendā, dum modo linguæ dūtaxat tonū à disputatione in uindicationē, hoc est, à Dorio in Phrygiū adaptē: ad conatus em̃ meos abundāntiori opus est spiritu. Nostra igit^r diffinit oratio, Caluū uirū minime omniū erubescere oportere. Nempe leui existens capite, densam habet sapiētīā, qualem Homericū carmē Aeacidem fuisse cecinit. Hic autē comā neglexit, quoniā ipsa mortuū donauit. Mortuū em̃ quiddā est ipsa coma, & uiuētibus partib⁹ appēdet. Itaq̃ animalīū quæ magis à ratiōe elongātur, uniuersum corpus crinibus ambitur, in homine uero cū sit uita par ticeps expressioris uitæ, plus nudatū

ἐκατόμβην, περ τήκοντα, δ' ἐνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσαρ. Ες πηγὰς ὅθι τοι τέμνοντο βωμός τε θυῖας. Ως ἡρᾶς ὁ γέγων, σὺ δ' ἐοὶ νόον οὐκ ἐτέλεσας.

Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλιν ἐς πατρίδα γαῖαν, πατρώκλῳ ἥρωϊ κόμην ὁπάσαιμι φέρεσθ. Ως εἰπὼν ἐν χρῶσι κόμην ἐτάροιο φίλοιο θῆκερ.

Quos uersus Nicolaus Valla sic elegantissime uertit: Sed Aecides summo de uertice crines, Quos toties Sperchie tuis madefecerat undis, Flauētes secat ante pyrā, tum lumina torquens, Aequora prospexit, querulisq̃ ita uocibus inquit:

Sperchicos alio crines tibi nunc mine Peleus Sacrarat, reditum ad patriam, si fata dedissent Impia felicem, quin & sacras Hecatōbes, Et quinquaginta ad

ad fontē mastrare
bidētes. Hic ubi
tēpla tibi, & diui/
na altaria fumāt,

Pollicitus. miseri
non exaudita pa/
rentis Vota, sed
aduersa dānamur
sorte. Patroclus
Hos secum crines
habeat seruetq; se
pulchro. Sic Fa/
rus chariq; man⁹
obnubit. amici,
Caesariem impo/
nens laceram.

Plato ex bījugis)
Plato de eqs deo
rū & aurigis mul
ta locutus, quos
semp esse bonos
ait, de bījugis cæ/
terarū animarum
equis, sic tādē me
minit in Phædro,
ὁ μὲν τίνων ἀντίον
ἐν τῇ καλλίονι σά/
σσι ὧν, τό τε εἶδος
ὀρθὸς ἢ διηρθρωμέ
νῳ, ὑψαύχων ἐπί
γυρῆς, λευκὸς ἰδίῳ
μελανόματι, ὁ
τιμῆς ἐρασῆς μεῖζον
σωφροσύνης τε καὶ
αἰδῶς ἢ ἀληθινῆς
δόξης ἑταῖρος, ἀπλη
κτός, κελεύσματι
μόνον ἢ λόγῳ ἡνιο
χῆται. ὁ δ' αὖ σκο
λιός, πολλὺς, εἰκὴ
συμπεφορκημένος,

nudatū q̄ comatū apparet. Ne aut nō esset
cōmerciū cū alijs mortalibus, paucis in parti
bus capillis pollet. Quo fit, ut quisq; paucis
partibus comat, is cæteris hominib⁹ præstet,
quanto reliquis animātibus homo. Et sicut
homo inter animātia est di/
uinissimū & leuissimum, ita
bestiarum omniū ouis stoli
dissima, q̄a passim crines cor
poris habet. Efficit hinc ut
comæ materia aduersus sapi
entiā gerat bellū. Simul em̄
esse nolūt. Canes sunt saga
ciores quæ aures uētrēsque le
ues habēt, quibus uero pilo
sæ, attoniti & temerarij, q̄s
uenationi sati⁹ est abesse q̄
adesse. Plato ex bījugis illis
equis q̄s anima impellit, illū
fallacē uocat equū, q̄ ob pilo
sas aures surditatē cōtraxit,
& id necesse est, sicut illū fu
turū cæcū, q̄ parte qua cerni
mus, pilis abūdat. Natura
nō tolerat ut reb⁹ infamib⁹
coexistāt res preciosissimæ,
p̄ciosi aut sunt sensus, & hæ
partes qb⁹ anial est anial. ui

sus autē

κατ'εραύχων, ἑραχὺ
ῥάχκλος σιμοπρε
σωπς, μελάγχρους
γλαυκόματι;
ὑψαύχων, ὑβρεως
ἢ ἀλαζονείας ἑταῖ
ρος, πρὶ ὧν ταλάσι
ος, κωφός, μάστιγι
μετὰ κέντρων μόλις
ὑπείκων, hoc est,
Igit ex his duob⁹
equis melior, cū
forma rectiori, tū
mēbrorū disposi/
tione p̄q̄ insignis:
erecta ceruice, na/
rib⁹ subaquilinis,
albo colore, nigri/
cātibus oculis: ho
noris amans cū tē
perātia & uerecun
dia, rectarū insup
opinionū studio/
sus, nequaquā sti/
mulorū egens, in
hortatione solū &
ratione gubernat
At alter obliqu⁹,
uari⁹, temere, nul
lacq; mēbrorū pro
portione coagmē
tatus, præfracta
ceruice, collo per/
breui

breuissima facie,
colore nigro, ca-
stis oculis, sangui-
nolentus, contu-
miliarū & fastus
amās, secūdū au-
res hirsut⁹, ac sur-
dus, flagello uix
& stimulis obedit

Apollonius Tia-
næ⁹) Apolloniū
fuisse comatū re-
fert his uerbis phi-
lostratus i primo
ἡ λινὰ ἐδῆτα ἐμ-
πίχεται, παρὰ τῆς
ἀντιθέσεως τῶν ἀπὸ
τῶν ζώων, ἀντικείμε-
νὸν νόμον, id est.
E lino uestē idui-
tur, cū ex anima-
liū uellere textam
respuisset, cæsariē
q̄ p̄misit. Hūc at
merito prastigial-
torib⁹ ānumerat
Synesius quē cū
diu⁹ Hieronym⁹
tū Lucianus i Phi-
lopleude, magnū
fuisse scribūt. Cu-
lus autoritatē su-
is fabulamētis sã-
ctiorē reddiderūt
Damis Assyrius,
Maximus Aegiē-
sis, Moeragenes,
& Philostratus hi-
storici mendacis-
simi. Hinc imper.
Cæs. Alexander
Mammææ filius

fus aut inter hæc est diuinis-
simum quid & leuissimum.

Quæ igitur in homine sunt
leuissima, illa honoratissi-
ma. Et ita in toto genere ho-
minū, quæ sunt optima, ne-
cessariū est esse caluissima.
Nā paulo ante ostēsum est.
hominē esse cæteris animan-
tibus prastatiorē, quāto pi-
lorum habet minus. Cū er-
go homo sit omniū sanctis-
simū, ergo homo q̄ fato co-
mā amisit, caluū dico, erit di-
uinissimū. Vnde uides depi-
ctos illos Diogenes, Socra-
tes, Platones, & ex seculo sa-
pientes caluos uidelicet.

Nolo nostrū sermonem de-
spiciat Apollonius Tyanæ⁹
q̄ comat⁹ fuit, aut alius præ-
stigiator. nisi enī hoc genus
comatū esset, non facile pos-
set uulgus decipere. Ars aut
magica neq̄ sapiētia est, sed
prodigiorum operatio. neq̄
sciētia, sed uis quædā & po-
testas nomināda est. Legis-
latores enim putant sapien-

tiam

hunc pro deo ue-
neratus est, quē
i larario suo, Chri-
sto Abrahamque
proxime coniun-
xerat. Et Hiero-
cles Christiā re-
ligioni tum nascē-
ti inimicus Phila-
lethem aduersus
Christianos scri-
psit, quo libro ni-
hil aliud agit, q̄
ut Apolloniū ex
Philostrati histo-
ria, Christo parē
faciat. Cæterum
Eusebius Cæsā-
riensis huius na-
gas breui quidē
libello, sed acuto
per q̄ argute retu-
dit, docens hunc
istar asini, leonis
pelle. (qđ aiunt)
tecti, non philoso-
phum sed magū
ac ueneficum fu-
isse, & miracula
non nisi δῖα δαί-
μονικῶς ὑποσχε-
σθαι, hoc est, mini-
sterio dæmonum
perpetranē, ue-
lut scurram & cir-
culatorem ciuita-
tes oberrasse. Ni-
si enī hoc genus
comatum) Lucia-
nus nullo non lo-
co philosophorū
barbas, ac p̄mis-

g

sant.

Sileno esset simili
his.) Alcibiades
apud Platonē in
Symposio Socra-
tem laudaturus,
Silenis eū assimi-
lem esse dicit, his
verbis, φιμὶ γὰρ
δὴ ὁμοιοτάτου ἄν-
τὸν εἶναι τοῖς σφλκ-
τοῖς τῶ τοῖς εὖ
τοῖς ἐρμολυφείοις
καθηκνύουσιν τι-
νας ἐργάζονται οἱ δὲ
μῆτραι σὺν γυναι-
κῶν αὐλοῖς ἔχοντες
οἱ δὲ χὰ δὲ δῖοι /
χθόνες φαίνονται ἐν
δοδὲν ἀγάλματα
ἔχοντες θεῶν, id ē
Socratē Igit̃ dico
simillimū Silenis
istis, in officinis
sculptorū sedenti-
bus, quos sic scul-
punt opifices, ut
fistulas uel tibias
gestent, qđ si hos
quis aperiat, deo-
rū imagines itus
claudere uidetur.
Indicare uoluit
Alcibiades Socra-
tem longe alium
esse hominem, qđ
prae se ferret.
De Silenis Alci-
biadis multa le-
ges in Chiliadi-
bus Erasmi.
Ad hanc Eleusis
celeb. Anacaly.)

gloriarī quod Sileno esset si-
milis. Nempe caput est sa-
piētiae receptaculū. Hæc cō-
paratio insipientes latuit. Iu-
uenes decet coma, in quibus
nondū flos sapiētiae adest.
Cum autē in senectute sapi-
mus & intelligim⁹, qđ in de-
mente coma gloriaris. Si au-
tē quis senex nutrit comā,
scias quosdam senes in qui-
bus mens desyderetur. Res
igitur sic habet, ut nō simul permaneant co-
ma & mens, sed tanq̃ lux & tenebræ mu-
tuo concedāt. Causam igitur horū in medi-
um afferemus. Materia est omniū infima
& uarietatis capax. Materia quidem in im-
perfectis uincit, cadit uero in excellentibus.
Consydera arbores, quarū finis est fructū
pducere. Ante quidē quantā pompā pul-
chritudinis ostētat? culmos, folium, aristas,
folliculos, fructu autem cōpleto hæc omnia
præuia materiæ præludia arescunt deflu-
untq̃, quippe quod perfectum est, uenusta-
tis non indiget. tunc autem perfectum est,
quādo in eo est species alterius seminis. Ad
hanc Eleusis celebrat anacalypteria Cereris.
Mēs autē cū sit diuinissimū seminum, quæ
deorsū ueniūt, & caput inhabitet, cui⁹ fructus

Dicit Synesi⁹ ob
id Eleusin anaca-
lypteria Cereris
sacra celebrare, qđ
segetes tum nu-
dari purgariq̃ in-
cipiāt. Est enim α
νακαλύπτω deue-
lo. Hinc Græci &
νακαλυπτήρια uo-
cāt munera, quæ
sponsæ dantur,
cum primum de-
uelatur, ut hanc
maritus uideat.
Auctor Suidas.

Cum

Cum uideris caput caluū.) Sic & canicies sapien-
tē indicare solet, ut pallor philoso-
phū. Hinc Grego-
rius Nazianzenus in oratione cōtra
Maximū Cynicū
οὐδ' ἐ σὺ σφριγῶν
μοι καὶ σαρκότερο
φῶν ἢ δ' ὁ δειάμα,
ἔτι καὶ πολὺ ἄλλο
ἐπ' αὐτῷ σοὶ ἔωι
χρότιος ἢ αὐτοῦ
συνείης γούμ εἶναι
σωετός καὶ φιλό-
σοφος, id est, nec
tu mihi iucundus
es aspectu, quod
aqualiculū exten-
das, cutēq; belle
cures, utinā tibi
canicie pallorisq;
nō nihil esset, ac
affloreret, ut saltē
sapiens & philoso-
phus esse credere
ris: Epibateria)
ἐπιβατήριον latie
ascēforium inter-
pretari possumus
ἐπιβατήρια, Græ-
ci machinas, sca-
las, seu ligneas
turres appellant,
quibus in urbū
expugnatōe mu-
ri conscendūtur.
autor est Suidas.
Sacerdotes Ae-
gyptij.) Testatur

est intellectus materialis, læ-
tificat caput comæ pulchri-
tudo quasi aristis quibusdā
aut flosculis. Et sicut ante de
fluxū foliorū, fructus non
perficitur, sic intellectus in
capite, donec uanno quadā
cribrata sint superflua. Cū
uideris caput caluum, cōi-
ce illic fructus maturitatem ab-
solutā esse, tabernaculū ca-
put constituisse tēplūq; dei
id caput esse. Recte igitur
Cereris festa Epibateria à
sapiētibus dici uoluerūt pro-
pter mentis ascensum, quæ
ab imperitis Anadypteria
à capitis detectione uocari putabātur. Nā
qui caluus esse cœpit, is initiatus est, & ap-
parentis dei sacra edoctus. Et sicut poma
Punica & iuglādes malæ sunt, quæ suis the-
cis immoriuntur, sic capita mala, quæ illi-
us diuini fructus sunt expertia, & multitu-
dine rei mortuæ circunsepta. Sacerdotes
Aegyptij ne quidē in palbebris crines ha-
bere cōsueuerūt, quod etsi uisu ridiculi erāt,
quiddā tamen altum sapiebant. prouerbio
em̄ dicit, Exubarare sapiētia Aegyptios, nē-
pe æternis rebus cū perituris, minime oportere esse

Herodot⁹, Aegy-
ptios om̄e corp⁹
eradere, ne quid
eis inter deorum
cultum, aut pedi-
culi, aut alterius
sordis creetur. Ex
uberare sapientia
Aegyptios.) Hoc
prouerbiū torsit
Synesi⁹, σοφία em̄
non tam sapien-
tiam q̄ astutiam
interdū significat
Quo nomie ma-
le audiunt Aegy-
ptij, uelut iposto-
res & fallaces.

Vnde αἰγυπτία
ζαρ uerbum de-
ductū est, qd̄ in
eos competit, qui
fallere cōsueuerūt
Anima.

tere esse

Anima mūdi)
 Videtur hic Syne-
 stus de anīa mun-
 di & astrorū, Pla-
 tonis opinionem
 sequi, quā nō mo-
 do grauit̄ redar-
 guit Aristoteles;
 sed & Christiani
 penitus explode-
 rūt. Inquit enim
 Io. Damascenus
 μαρτυρεῖ δὲ ἐμψυχό-
 μωσ' οὗς τοὺς οὐρα-
 νοὺς, ἢ τοὺς φωσὶ-
 νας ὑπολαμβάνει τῶν
 ἀψυχῶν ἡρώων ἐν αὐτοῖς.
 ἀναϊόδοτος. Nemo
 inquit coelos ani-
 matos esse credat
 aut astra, nam cū
 anima, tum sensu
 uacant. Vt quo
 totū olympū cō.)
 Allusit ad id, qđ
 est apud Homerū
 Iliados primo.
 μέγα μὲν ἐλέλιξεν
 Ὀλύμπου, Id est,
 Magnū concussit
 olympum. Ta-
 men poesis & pi-
 ctura.) Simonid-
 es nō min⁹ sci-
 te, qđ uere dixisse
 proditur, poesi-
 nihil aliud esse qđ
 picturam loquē-
 tem neq; picturā
 aliđ qđ poesi-
 citam. Quemad-
 modū enī picto-

tere esse cōmercium. Qui cal-
 uus est, cū deo naturalē quā-
 dam necessitudinem habet.
 Si deus caluus sit, nescimus.
 Proxima aut̄ deo, sūt sphæ-
 ræ quæ perfectæ sunt, & hæ
 caluæ, similiter stellæ. Deū
 igit̄ tertium, qui est anima
 mundi, mens nostra imitari
 desyderat. Ipsam autē ani-
 mā suus pater p mūdū sen-
 sibilē infundit, cuius existēs
 opifex ex cunctis eum semi-
 nibus, cunctisq; perfectum
 corporibus, integrū effecit
 tradiditq; ei figurā, omniū
 figurarū capacissimā. Sursum stellæ, deor-
 sum capita sunt, quæ essent animorū domi-
 cilia. Anima mūdi astrum sortita est, ani-
 ma hominis caluiciū pro sua dignitate. No-
 bis apparet coelū esse caluicium. Et quas lau-
 des quis pro sphæra, easdē & p caluicio af-
 ferat. Etsi affingat Homer⁹ & Phidias co-
 mam Ioui, ut quo totum olympū concutiat
 habeat aliquid, qualis tamen Iupiter in coe-
 lo sit cernimus. An extra illum sit corporeus
 Iupiter nec ne, non satis mihi constat. Si sit
 alter, posterior erit ille quem cernimus: tamē
 poesis & pictura maxime à ueritate abhor-

res nō nisi imagi-
 nibus ac colorū
 uarietate res uer-
 ras repræsentāt,
 sic poetæ fabulis
 ac uerborū lenoci-
 nio philosophiæ
 dogmata efferūt.
 Hinc tot poetarū
 allegoriæ, hinc il-
 la figmēta tectissi-
 ma, hinc tot æni-
 gmata. Nā qđ hoc
 loco Synesi⁹ poe-
 sim a ueritate scri-
 bit abhorrere, ue-
 lut anxie quæq;
 ad suū propositū
 torquenti conce-
 damus, si eatentis
 id intelligat, ut se
 prima

prima fronte, nō dum excussa de /
monstrat. Alio /
quin quis neget
poeticen a philo /
sophia nō alio di /
scrimine separari
nisi q̄ hęc quidē
recentior est, illa
uetustior. hęc a /
pertior, illa magis
tecta. hęc soluto
stilo tradita, illa
numeris astricto.
Quod Maxim⁹
Tyrius Platoni /
cus quodam lo /
co non tam elegā
ter, q̄ uere scribit
cui⁹ uerba quod
is autor neutiq̄
uulgatus est, hīc
libuit adnotare.
Εἰς ποικιλὴν τί
ἄλλο ἢ φιλοσοφία
ἡ μὲν χρόνῳ πα
λαιά, τῇ δὲ ἁρμο
νίᾳ ἑμμετέρα. τῇ
δὲ γνώμῃ μὲν δολο
γικὴ καὶ φιλοσο
φία τί ἄλλο ἢ ποι
ητικὴ ἡ δὲ μὲν χρό
νον νεότερα, τῇ δὲ γνώ
μῃ σαφέστερα. δύο
τοίνυν πραγμά
των χρόνῳ μανομὴ
χίματι ἄλλήλοις
διαφθορῶντων πῶς
ἂν τις διατίθῃ διὰ
φορὰν. Etenī poet
ica, inquit, quid
aliud fuerit, quā

rent, popularesq; sunt ad
modū, & qd' faciunt, osten
tationis gratia fit, nō uerita
tis. Imperiti existimant co
mam esse honorificā, exter
naq; omnia admiratur uul
gus. Quæ habent extrari
os capillos, sicut extraria sūt
bona. Loco mentis natura
gubernat capillos, etiā ipsa
fortuna. Naturæ igitur for
tunæq; munera ab imperi
tis beatitudinem afferre cre
duntur. Qui ad populum
scribit uel loquitur, necesse
est illum in opinione popu
larium esse, & ea fingere, &
de his differere quæ populo
sunt grata. Rudes & indo
cti solent absurdarū opinio
num esse fautores. Vnde fit
ut si quis præter consuetudi
nem aliquid patriæ induxe
rit, necesse sit ut uenenum bi
bat. Quas putas Græci de
Homero pœnas sumpsisset
si uera de Ioue fuisset locu
tus? Aegyptij & præcipue
sapiētes & pphetæ, deorū imagines nō me

philosophia, quæ
quidem tempore
sit antiqua, har
monia uero me
trica, sententijsq;
fabulosa. Et phi
losophia, quid ali
udq; poetica, tem
pore quidem re
centior, at clarior
sententijs. Has igitur
duas res, tem
pore dumtaxat,
ac forma differen
tes, quis inter se
pugnare definiat
Hactenus Tyrſ
uerba reddidim⁹
Faceſſant igitur q
poeticen ut ieiū
nam, & inanibus
tātum fabulis rei
fertā calumnian
tur, cum hęc etiā
ad sacros autores
intelligendos sit
perneceſſaria.
Necesse est ut ue
nenū bibat.) Al
ludit ad Socratē,
qui cicutam bi
bere coactus fuit,
cum ab Anyto
& Melyto fuisset
accusatus, quod
de dijs Atheniēſi
um parum bene
ſentiret.

Stella

chant

Stella comata.) Cometam putat, is ex uapore sicco coalescit, cum in sublimē tractus, accensusq; fuerit. ut Aristoteles in Meteorologicis autor est. Quā mala portendit.) Cometes malorū nūcius est, pestis uidelicet, belli, cædis principum, q; eadem sit horum & cometæ causa, uaporum inquā abundantia, grossiesq;. Neq; em̃ Cometes quicq; posset, nisi cælum ipsum ex enormi uaporum inflammatione, sic uel sic nos afficeret.

Accepimus passam interitū. Cum ergo omnia corpora cælestia beata sint, & figura sphaerica, exoptarem & me & omnes amicos eo bono præditum, ut similes & instar deorum uideremur. Quæ deo uero sunt similia, ea pulchra ac speciosa appellemus. At dices, indignum est ut caluicium diuinis honestemus nominibus, quod cum cælestibus nullam habeat conuenientiam. At blandiri uolentes caluis, dicimus eos quasdā lunulas. Nec scio quid dignius peculiariuscq; dici possit. Est enim bicornis, deinde sectilis, deinde dimidiato maior, deinde plenilunia. Sic ij qui calui, iā plenilunij facti sunt, immo soles, quia non reuertuntur ad alias diminutiones, sed pleno semper orbe manentes, alias in

chanicis tradūt faciēdas, sed quæ accipiuntur ibidemq; rostris excidunt, in uestibulis populū deludūt. Ipsi uero adyta subeunt, sacra abscondunt, agūtq; festa in deorū arcibus, quæ clausas tenēt; ut fertur, sphaeras, quæ si populus uideret, sæuīret in illos, Aesculapium aut solum ostendunt, & hunc caluū. Quis Græci comatum in Epidauro habuerint, qbus ueritatis inquisitio fuit neglecta.

Aegyptij artē incantationis erga deos suos tenent, & ægyptie loquuntur per quædā pondera. Si aut dixeris quod est stella comata, non uera stella est, sed falso sic appellata, nec ultra quatuor dies manet, paulatim desinit. Vide q; res mala sit coma, quæ etiā astro, si sit, mortalitatē affert, q; mala portēdit, quæ hic omitto. Bonā stellā nuncq; legimus passam interitū.

Cum ergo omnia corpora cælestia beata sint, & figura sphaerica, exoptarem & me & omnes amicos eo bono præditum, ut similes & instar deorum uideremur. Quæ deo uero sunt similia, ea pulchra ac speciosa appellemus. At dices, indignum est ut caluicium diuinis honestemus nominibus, quod cum cælestibus nullam habeat conuenientiam. At blandiri uolentes caluis, dicimus eos quasdā lunulas. Nec scio quid dignius peculiariuscq; dici possit. Est enim bicornis, deinde sectilis, deinde dimidiato maior, deinde plenilunia. Sic ij qui calui, iā plenilunij facti sunt, immo soles, quia non reuertuntur ad alias diminutiones, sed pleno semper orbe manentes,

alias in

Accepimus pro /
 cos.) Hinc odyſſea. χ. De Melan /
 thio proco ſic Ho /
 merus, τὼ δ' ἄρ' ἐ /
 παΐξαμεθ' ἐλάνην ἐ /
 ρυσσάντες, μιν εἰσὼ /
 κερξίς, id eſt, Crini /
 bus hunc inſur /
 gentes capiunt & /
 tenent. Eodem /
 libro narrat Ho /
 merus quo pacto /
 procos & famu /
 las Vlyſſes inter /
 fecerit, a Miner /
 va quidem adiu /
 tus

alias in celo ſtellas illuſtrant. Accepimus /
 procos Vlyſſis comatos omnes ſupra centū /
 ab eo interfectos, ipſe ſolus caluus exiſtens.

Caluicium igitur nimirū res eſt diuina, /
 nā in ſe habet lumen, & alijs lucet. Huius autē /
 ſplendoris cauſa, caluicies & læuitas eſt.

Quo tempore ad melius itur, eodem tem /
 pore ad deteriora diſceditur. Vita & lux /
 optimæ cōmunionis ſunt, morti & tenebris /
 contraria. Et ſi ſplendor nuditatem habet /
 & decet, tenebras proculdubio comam dece /
 re neceſſe eſt. Sed dicis comam naturale eſſe /
 ſe umbraculum, quale cuius laudes Archilo /
 chus poeta in meretricis corpore deſcribit. Coma quidē cer /
 uicē humeroſq; adumbrabat. Umbra uero nihil aliud eſt /
 q̃ tenebræ. Nox eſt umbra maxima obſtruens median /
 te terra ſolis radios. Syluæ quoniā opacæ ſunt, licet amœ /
 næ, lucis interdiu egent. Lux cum ſit peculium dñs, & diui /
 num eſt, & dñs ſuperis deferimus. Vnde cum ad nouacu /
 lam ſe multi conferant, ſanitatis gratia, quæ rerum bonarū /
 eſt optima, tanq̃ ſimul ac calui morbo ſint liberi, à pitui /
 ta, à ſurditate, lippitudine, & relijs morbis, qui à capite eue /
 niunt, digna proſecto res erit caluicies comæ carētia. A ca /
 pite tanq̃ ab arce dependent funes morborum uſq; ad re /
 liquum corpus. Si quis iam non habet comam, iam ualitu /
 dinis participes, etiā diuini numinis Aſculapij calui Aegy /
 ptiaci exemplum habet. Qui ſanitatem habere uelit, me /
 dicinæ inuentorē imitetur. Craneū ſoli expoſitum & tem /
 peſtati, breui pro oſſeo fit ferreū, proinde omni morbo in /
 acceſſum

tus non sine causa Chiron.) Memi-
nit hastæ Achillis, quæ πηλιάς di-
cta fuit, Homerus Iliados. π.

ἀλλὰ μὴ οἷος ἐπίσατο πῆλαι ἀχιλ-
λεὺς. πηλιάδα

μελίω, τὸν παῖ-
φίλω πῶς χεῖρον

πηλίου ἐκ κορυ-

φῆς, φόνον ἔμμε-

ται ἰσώεσσι, id est,

sed sol^o iacere hanc

callebat Achilles.

Peliada ex orno,

hanc patri dona-

rat amico Chi-

ron, excisam sum-

mo de uertice Pe-

li. Qua multos

foret Heroas mis-

surus in orcū. Est

aut Pelion mons

Thessaliæ, Cuius

meminit Ouidi^o

in quinto fastorū.

Pelion Aemoniæ

mons est, obuer-

sus in austros, Sū-

ma uirent pinu,

cætera querc^o ha-

bet, Hūc Chiron

incoluit. Cam-

byse & Psamme-

nito.) Narrat He-

rodotus libro ter-

tio, quod cū apud

Nili ostiū, quod

dici^r Pelusiū, ha-

beret castra Psam-

menitus Amasis

filius, Camby-

sem regem Persa-

rum expectans /

haud ita longe,

accessum. Sicut hastæ mon-
tanæ præstantiores palustri-
bus, sic caput læue ad pilosū
existima. Non sine causa

Chiron hastam Achillis ex-

cidit in Pelio monte, non in

alio loco inferiori. Pilosum

caput est de genere palustri-

um, nutritur enim in umbra,

ideo imbellē. Circa Arabiā

uersus Aegyptum consertis

manib⁹ à Cambyse & Psam-

menito confecta strage, nul-

lum aliud signum pro dele-

ctione cadauerū habuerunt

q̄ ut quisq̄ cecidit in acie, ita

sepeliret, deprehensumq̄ ex

capite qualis quisq̄ fuisset.

Mædorū capita imbellia, te-

nuia, quæ lapilli iactu pene-

trares. Aegyptiorū & Aethi-

opum dura capita, ut ne gra-

ui lapide rūperes. Causa fuit.

Mædi gestamina capitis ha-

bēt spissa, Aegyptiorū in ar-

dore solis educata. At si non

credis

h

causa

post, acrit cōmisso prælio, perquam
multis utrinq̄ cadentibus, in fugā

Aegyptios fuisse uersos, ubi rem mi-

randam se uidisse ait ab indigenis

edoctum. Ossa

enī eorum qui in

acie ceciderant,

cum iacerent fu-

sa, ut ab initio di-

stincta fuerant, se-

orsum erant Pers-

sarum, deorsum

Aegyptiorū. Sed

Persarum capita

adeo fragilia sunt

ut si uelis ferire ut

solo calculo perfo-

rare possis. Aegy-

ptiorum autē ita

firma, ut ea uix li-

ctu lapidis eli-

das. Cui⁹ rei cau-

sam (inquit Hero-

dotus) hanc illi red-

debant, mihi faci-

le persuadentes,

qđ Aegyptij sta-

tim a pueris rade-

re capita incipiūt,

& sic os capitis ad

solem tedditur cō-

pactum, quæ ea-

dem causa est nō

caluescendi. Nam

ex omībus homi-

nib⁹ paucissimos

qs Aegyptios cal-

uos uideat, cuius

rei hoc causæ est,

quod robusta ca-

pita gestant. At

Persis cur fragilia

sunt capita, id in

cāusa ē, qđ a prin-
cipijs imbuuntur
opire capita gestā-
tes pilea thlirasq;
ex Herodoto.

Narrat de ludo)
Dion in Caluicij
opprobriū retulit
quēdā fuisse caluū
q nudo capite cor-
nuti arietis ictus
exciperet, uolens
hoc exēplo demō-
strare, caluiciē esse
calamitosā, ac pla-
ne ridiculā. Quin
demētis esse uide-
tur, caput homīs
partē lōge nobilī-
simā, beluæ pcaci-
ter cōtundendam
præbere. Hoc o-
ptabat Pinda) Di-
luit obiectionem
Dionis, affirmās
iuxta Pindari sen-
tentiam, ad hoc fa-
mē impellere non
nullos, ut agant
quæ histrionum
sūt, suæ dignitatis
obliti. Quamuis
igitur ridiculū se
præbuerit iste, ni-
mirū fame coact⁹,
nihilomin⁹ hone-
stissima res erit cal-
uicies, cū id qđ ab
uno peccatū est,
toti mltitudini ui-
tio uertendū non
sit. Nempe La-
cedæmonijs olim

credis, audi. si Scythæ alapā
incusseris fortē, moriē mox.

Narrat de ludo, qui Hiero-
menia dicebat, ubi quidā nu-
dato caluoq; capite arietis cor-
nuto caput exponit. nā sæpe
in die ad tōstrinā se recipit, &
feruēti pici exponit. Deficerēt
Megarenses amphoræ allisæ
tā generoso capiti, cui urceorū
testæ qñdoq; adhærent. Hoc
optabat Pindarus, ut nostra
re familiari cōtēti, sederemus
in theatro uidere audirēq; il-
la quæ agunt. Qđ si abesset
largitio theatri, tñ optat se nō
incidere in extremū malorū
omniū famē. Nā ñ cogūt hi-
strionicā ducere uitā, in pulpi-
to se nudare, & populo pbe-
re se spectaculū. Dion decere arbitrat⁹ ui-
ros comā plusq; fœminas, cōtra seipm dicit,
& pugnantia inter se. Quō em̄ attribuemus
uiris fortibus id, qđ habētes reddit imbecil-
les? Præterea lege decretū est, ut nō sp mascu-
li habeāt comā. Nempe Lacedæmoni post
Thyreā, Argiui uero ante Thyream comati
erāt. Fœminis uero semp & ubiq; terrarū fuit
decorū studiū comādi: neq; auditū fœminā

cum Argiuis inci-
dit cōtentio de a-
gro, q diciē Thy-
rea, quem locū &
si terræ Argolicæ
partem, tamē La-
cedæmoni j̄tror-
sum tenebant. Pu-
gnatum fuit, Lāce-
dæmoni j̄ superio-
res euasere. Quo
ex tempore tonsis
capitibus Argiui
cum antea criniti
eēnt necessario le-
gem condiderūt,
se deuouentes, ne
prius comam ale-
rent, neue mulie-
res aurū ferrēt, q̄
Thyreas recupe-
rassent. His e di-
uerso legē tulere
Lacedæmoni j̄, in
posterū comati es-
sent cum ante hac
nō fuissēt. Autor
Herodotus in pri-
mo. La-

caput

mo. Lacedæmoni in Thermo.) Cū Græci in transitu q locus a ple- risque Græcorum Thermopylæ uocatur, castra haberēt, Xerxes qui in Thrachinia Melidis cum exercitu manebat equitem quendā ad speculandū quot illi essent, & quid agerent milit. Is ubi ad stationē Græcorū puenisset, cōtēplatur aspicitq; nō ille quidē oēs milites (nā eos q intra murū quem excitauerāt excubabāt, intueri nequibat) sed eos q extra murum agebāt. Erant autē eo tempore exterius manēdi i Lacedæmoniorū statione uices. Eos aniaduertit, partim se ludo Gymnastico exercētes, partim comam pectētes. Græcos itaq; Xerxis iussu, Medi ac Cissij sūt aggressi, ibi aliquot Lacedæmonij occubere, inter peritos perite pugnantes. Autor Herodotus

caput nouaculæ sūmisisse, nec uisa est à seculo calua fœmina. Si aut fluxū capillorū patit, id morbi causa fit. Sed nō fuit uir, q ad extremū uenit, q nō caluus factus fuerit. Quare caluicium est finis naturæ,

quē nō oēs affecūtur. Lacedæmonij in Thermopylis ornādæ comæ operā dedere expectantes pugnā: nullus euasit uictor tamen.

Pili sunt quid mortuū, & nutriri in mortuis solent. Aegyptij cutetenus rasis corporibus mortuis, sequenti anno inuenerūt comā barbāq; demissam gestasse. Dion illos tacuit Græcos uiros fortissimos, q uictoria potiti sunt, silētio præterit q sub Alexādro militarūt, & à Dario pœnas sumpserunt, quibus Lacedæmonij soli obfuerūt, sentiētes tandē q malū sit coma militib⁹ in pugna quæ fuit in Arbelis. Vbi uero oēs consi fuerāt, duce fortuna pugnā sustinebāt. Narrat Ptolemæus Lagi filius, qui interfuit, cū Macedo Persen petebat infestius. At Persa telum & parmam abiicit, submittit se telo illius, & barbā illius ac comam præripiens, inermem trahit & prosternit, prostratū interficit. Quod uidentes alij Persæ idem fecerūt. Increbuit em̄ quasi tessera per exercitum Persicum, uiros istos coma teneri & captum iri. Globus igit

in septio. De hoc & supra. Arbelis) Locī nomē est cuius apud historicos frequēs mētio. Ptolemæus Lagi.) Hic historias scripsit: Citatur ab Arriano.

Vt

qui in Alexandri exercitu fuit, qui omnes calui erāt, totū pondus belli sustinuerunt. Nihilominus rex Alexander ex Cilicia turpiter nudus fugit. Deinde abductis longius copiis persuasit ut oēs raderent. Redijt ὅς, & uictoriā habuit de Persis. Nō igitur coma facit terribiles, nisi forte meticulosis infantibus quasi larua apparens. Sed tūc hostibus incutit timor, cū caput est galea munitū, quæ secūdū rem ipsam nihil est nisi craneū armatū, id est qd terret. Qd si qui equinis iubis exornent, id quidē retro, hoc nō impedit imaginē caluicij. Si Achilles fuit comatus, ut Dion ait, erat tūc iuuenis, & promptū animū ad irā habuit. Caput coma, animus ira feruebat. Verū sicut propter Achillē non laudamus irā in animo, ita nec propter eū admiramur capillos in corpe, tñ adeo paruipendit, ut Patrodo parētaret. Dion non allegat Homerū, sed detraxit syllabā, Cæsariæ flaua stans retro traxit Achillem. Homerus autē sic, Post tergū dea ueniēs eius coepit comā. Ex qbus uerbis conijci possit etiā tunc caluiciē incepisse.

Aristoxenus narrat Socratē fuisse natura

Vt Patroclo.)
Abscidit enim comā suā Achilles, & in rogū Patrocli ilecit, ut supra retulimus ex penultimo Iliados.

Cæsariæ flaua.)
ἐν δ' ὅπιδερ ζανθῆς ἢ κόμης ἔλε πηλείωνα. Est Iliados primo, latius a nobis ante explicatū. Hector fratris sui.) Est hoc apud Home. Iliados. 3.

Sed &

pnū ad irā, & ad alia uitia, uerū tunc nō erat caluus. Sed cū esset xxv. annorū cum Zeno & Parmenides Athenas uenissent Panathenæa inspecturi. Hector fratris sui ficticiā comā in cultu exprobrauit. Ex quo patet, in ijs quæ ad tonsurā hoīs prudētis ptinent, similē se fuisse. Præterea apud Dionē de Hectore carmē Homeri allegādo detruncatū est. Nec etiā in Homero reperit. Nā ne ipm quidē lo uē locū inuenturū puto. Si flauo crine fuit Menelaus, nō tñ inde comprehendimus fuisse

secomatū

Sed & Philostratus hoc nō tacuit in Hectore, sic in quies, *δρεβέβλκτο* *πρὸς τὸν πάριον* *ὡς δαλὸν* *ἢ ἢ τῷ ἴκκοσ* *μεῖον*. Paridē autē obiurgauit, ut timidum & ornamenti studio turpiter succubentē. Iuno cum Io.) Home. Iliad. 2. de Iunone quæ castū Venēris acceperat, Ioui blādiri uolens, sic *ἰνὰ τὴν ἡδὲ χαίτας πε* *ξυμλύνῃ χερσὶ πλο* *κάμους ἔσπελε φα* *τοῦς*. i. hæc ubi cri-

nes

se comatū. sed neclaus erat comæ, sed sicut fuit Menelaus, poëta edocuit. Dioni ob materiæ penuriā, uisa sunt idē laus comæ, & ei⁹ cōmemoratio. Iuno cū Iouis cōcubitū appeteret, cū alijs uirjs, tū comæ exornatione fecit. Ego nō mēdacjs corroboro mea sicut Dion. Nō admitto ut q̄c̄q̄ comatū in cœlo habitet. Nihil in astris reperit Venereū. De Iouis coma dico Poëtā locutū ad uulgi ostē tationē & opinionē, de quo supra multa statuarijs cōcessit. Nec tñ Dion sua oratiōe scripsit comā esse bonā habētib⁹ ip̄am, aut non habētibus malā. Nostra uero oratio quæ essentias rerū scrutat^r, adinuenit caluiciū esse quādā rem diuinā & diuino numini cognatā, sinēc̄q̄ esse naturæ, & tēplū eius esse q̄ diuinitatē sapim⁹, alia q̄q̄ eius circa corpus animāc̄q̄ infinita bonæ capillos uero cōtraria, nēpe brutalis esse naturæ quasdā, ut sic dicā, aristas silquasc̄q̄ animalīū, naturæ ludibria, impfectæ materiæ pustulas, & de omī eo genere q̄d naturæ diuinæ est cōtrariū. De genere comato sunt adulteri. Ho merus cēsuit stupratorē uirginū deinceps se habere ad splēdidū coma, q̄si ad stuprū mulierū, ornatus comæ spectet. Et recte q̄dē. Nā splēdida q̄sq̄ coma adulter est. Principes adulterorū sunt ij, q̄bus omīs abiect⁹ est pudor, genus maxime insidiosum. qppe uenustus aliqs adolescēs filias & cōiuges q̄ terrarū marisue uolet, abducet, aut ad quē angulū, quasq̄ tenebras uolet. Captiua mulier corpe hostis est, anio aut uiri. Adulter uero comis mulieris animū expilat. unde maritus

nes pexuerat, nitidos sibi cōplicat arte capillos. Alterū malum est Paridis.) Alexander Paris priami filius, Veneris auxilio sibi fauētis, q̄ hui⁹

formā Palladi lu-

noniq̄ prætulis /

set, Helenā rapuit.

Vnde bellū Troia

nū fuit coortū. Di

citaūt hic Synesi

us, Alterū malum

Paridis longe de

terius, obscœnū

puerorū amorē si

gnificās. Estq̄ id

dictū ad Græcani

cum loquēdi mo

dū, sicut & illud

supra, licet artē Di

onis inferiorē, cū

clarius uertere po

tuisset, Alterū ma

lū est, Paridis cri

mine longe dete

ritus. Quāuis e la

tinis nonnulli sic

etiā loquant̄. Sed

quid nos hęc ad

monemus, cū to

tū libellū adeo reli

giose uerterit, ut

uerbū uerbo q̄si

reddidisse uideat̄

Quale est & illud

circa initiū, Me fore Thrasymachū

erubescere, cū potuisset dicere, Præsa

giebā istar Trasy-machi rubore me s̄f

fusum iri, & id q̄d huic, pximū est, ubi

inq̄t, Homerus censuit stupratorē uir

ginū deinceps se habere ad splēdidū

coma, & cætera, deinceps dixit (diui

namur em̄ esse & κολῶδες), p̄ cōsequē

uxorē suā ex integro amittat.

Hęc autē lues qm̄ urbes euer

tit, quænam alia causa fuit, ut

Europa & Asia cōcurrerēt, ni

si adulterium? Quid impulit

Græcos ad Priamī urbē trañ

cere, nisi adulteriū? Alterum

malū est, Paridis longe deteri

us, unde Clysthenes, unde Ti

marchi, unde oēs illi emerse

re, q̄ suā pulchritudinē ad lu

crū pstituerunt stipēdia faciē

tes. quod & si nō semper ære,

tamē scelerata uoluptate me

rent. Atq̄ ut semel dicam, qui

comā curant, offcœminati sūt,

& meritorij oēs, p̄stāt enim,

tantoq̄ maiorē palmā se cō

sequi putant, quanto magis

foeminei

υης ἢ κερκιδᾶ, id est, At quomō huic

ciuitati bene sit, ubi Dea quæ mulier

est, stat armaturā gestās, Clysthenes

autē radium textoriū. Timarchi.)

Timarchus circa uetitam libidinē

fuit intemperatissimus, autore Sui

da, qui refert etiā q̄ hic in auunculū

& matrem fuerit in officiosus.

Cotys.)

ter, ut omittā, quod epitheta, q̄b⁹ sermo Græcus in neutro genere, nō sine elegātia p̄ substantiuis utit̄, epithetis reddidit. Optādū itaq̄ est, ut in Græ

cū exemplar alicu

bi incidere detur,

quo tam eruditū

opusculū elegan

ti⁹ liberiusq̄ ueri

ti possit. At dices

quid in fine nunc

hęc inculcas? Cō

sulto id egim⁹, ne

si inter præfandū

hoc audisses, uel

minus diligēter li

bellū legisses, uel

frigidius Synesiū

tā acute ratiocinā

tem fuisses cōple

xus. Clysthenes)

Clysthenes cinæ

dus fuit, & quod

die tondebat, ut

semp iuuenis ap

pareret. Meminit

hui⁹ Suidas, hos

Sophocleos uersi

culos citās, καὶ πῶς

ἀρχαίον ἔντακ

τὸ πόλις, ὅπου

θεὸς γυνὴ γεγονυῖα

πανοπλίαν ἔσκη

κεν ἔχωρ κλειδέ

Cotys.) Cotys ut scribit Suidas, dea fuit, turpitudinis præses, apud Corinthios culta. Huic intemperantes ac calamistraturæ studiosi, formæ uenditæ, sacrificabāt. Nemo comatus qui nō. .i. sit cinæd⁹. id autē cū sit turpissimū, noluit efficiari, sed ad Echo, id est, platorū uerborū imitatricem resonantiā adiungi iussit. Estq; hic iocus nō infestiuus.

Quid

sceminei ordinis imitatores fiant. Et quis, quis est ingenio malo prauoq; is à populi munijis exauctorandus est. Nūc uero quod quis sit de choro Cotys, extra hoc unum, iudicium aliud nō erit. nempe si comam sæpe quis sinxerit, si sæpe constrinxerit tricatim, si unguento perfuderit, statim in promptu est dici illū & deæ illi & Priapo sacrificia fecisse.

Pherecydes iuvene comato sibi obuius, oculos tunica operuit, morbum digito ostendens, ex corpore eius manifestum fieri, illum esse de pathicorū grege. Quod si puerbia quicq; in se sapiētiae contineant, ut Aristoteli placet, scribit enim ipsa antiqua esse philosophiæ post multā hominū stragem amissæ

P
R
O
V
E
R
B
I
A

quædam etiā reliquias, ac ppter suū cōpendiū dexteritatēq; esse seruata. Prouerbiū igitur est sermo dignitatē habēs, & tāq; à sacrario philosophiæ depromptū, eius antiquitatem referens. Veteres enim longe magis q; nostri hoīes cōtēplationi ueritatis incubuere. Si puerbia inq; qcq; in se cōtinēt sapiētiae, qd sibi uult hoc prouerbiū? Nemo comat⁹ q nō: finē aut sermonis ad Echo tuipse annectas, qniā ego nō exprimā illud & noīe & re obscenū. Euge qniā annexuisti, quidnā igitur tibi uideat⁹? O ueritatē ipsam, nepe oraculū arbitror. Hinc sane prouerborū uis patet. Cæterū ipsis quoq; testimoniū prohibent & nō, quibus nunc in ore sunt, & quibus olim. Nihil enim aliud prouerbijs elargitur immortalitatem, q; utentiū his assiduitas, res ipsis ætate gestas cōmendantiū. siquidem prouerbia cū ex singulis rerū accidētib⁹ p̄specta sint, ab exemplis & fidē accipiūt, & suo testimonio exempla corroborāt.

Quid

Quid opus est
Platonica redar /
gutiōe.) Socrates
apud Platonē in
Gorgia mltis uer
bis ostendit, Rhe
toricā sic se habe
re ad medicinā,
quemadmodū fu
catoria, quæ man
gonica dicitur,
(Græci κομμωτι
κὴν uocant) ad
Gymnasticam, &
coquinaria ad me
dicinā. Est igitur
Rhetorica κομμω
τικὴ p analogiā.
Ibidē inqt Socra
tes, τὴν ἑκτορικὴν
εἶναι πολιτικῆς
μορίου ἑδωλον,
hoc est, Rhetoricā
esse ciuilis parti
culæ simulachrū.

Agamēnō mulie
rem.) Agamēnon
Chryseida genero
sam puellā nunq̃
comato custodiē
dam tradidisset.

Quibus formo
sæ sunt uxores, hi
sibi ministros pa
rum bellos ascisce
re solēt, Feliciter ei
formosis dici non
pōt q̃ faueat mu
liercularū genus.

quis esse uideret. Velim p̃sit q̃ plurimis hui⁹ nostri labo
ris suscepta prouincia, qua nos laudē habituros speramus.

SYNESII DE LAVDE CALVICII FINIS.

Quid opus est Platonica redargutione,
quādoquidē ipse orator existens rhetoricā
manifestauit esse comaticā. Dioni magnam
gratiā habent n̄, qui se lustris dedūt, qui ini
quis oculis uicinū spectant. Qd' publice lau
dat, id imitabile esse necesse est, cū illi fides
adhibet, q̃ fit ut Dion in ciuitate nostra cata
logū p̃ditissimorū hominū laudaret facile.
Quos aut opponimus comatis, sunt lauda
tissimi quidē. e quorū numero sunt q̃ in deo
rū templis sunt flamines, p̃phetæ, æditui. In
gymnasijs p̃ceptores & pædagogi. In mili
tia, imperatores ac manipularij, & alij q̃ alijs
p̃stare credūtur. Agamēnon mulierē famo
se genitā nūq̃ comato credidisset. Pictores
cū cinædū adulterūue pingere uolūt, coma
tū uidebis. sin philosophū, ædituūue, caluū
cōstituet, quiddā grauitatis præ se ferēs. Hæc
orationē nostrā philosophis, & sacerdotib⁹
& ciuib⁹ reipublicæ gubernatoribus mode
stis hoibus gratā arbitrabor, & si populo nō
om̃ino p̃bet, discāt tamē hinc ut comati af
fecti rubore, modestā pudiciā, tonsurā sæ
pius exerceāt. Et beatos existimēt, qb⁹ opus
nō est tōsura. Nullæ mihi habēdæ sunt gra
tiæ sed materiæ potius. In qua dicendi infan
tissimus, aduersus peritissimū in disceptādo